

Somnieig micològic a l'avellanar

Martí Domínguez

Encara conserve l'esperança de trobar dos o tres rovellons que acompanyen el sopar. Avance pel bosc de pi roig, en un punt on el terreny calcari deixa pas al silfícic, cosa que fa que de sobte hi aparega la bruguerola i la pinassa. Em pregunte si aquell barranc amagat, al qual m'ha conduït el meu deler de no trobar ningú i de gaudir del silenci del bosc, ha estat la millor elecció. Durant la setmana ha gelat, i ha estat dolent per als bolets, que s'han corsecat. I aquell bosc de pi roig i pinassa de moment tan sols m'ha proporcionat rodals de peu de rata, aquell fong tan estrambòtic que Celdoni Fonoll diu que és una mena de col-i-flor de la pineda. He aconseguit deixar enrere un grup de boletaires sorollosos, i ara el silenci és espès, i m'endinse per aquell bosc que tant m'estime, acompanyat per les voleiades de les mallerengues. Els rovellons són quasi una excusa, però desperta l'ànim tafanejador, i em fa abandonar sendes velles i seguir camp a través, esperonat per la galivança de la troballa fantàstica.

Comença a ploure. L'aiguat no és important, però tot i això em sorprèn. La pluja també ha sobtat més boletaires, que no dubten a manifestar alegria amb crits que ressonen pels cingles. Aquelles veuasses m'inquieten, per la inesperada proximitat, i em fan endinsarme encara més, coll avall, cap a la masada d'Albagés, sabent

que després, vullgues que no, hauré de desfer el camí. Però potser allà baix no hi haurà ningú, perquè ara és important la soledat, sent la necessitat d'estar sol. A poc a poc, el silenci s'imposa, i el bosc embaumat pel qual avance té aquella punta de màgia, a la qual col·labora una boirina immòbil. De sobte, entre les fulles caigudes crec descobrir el cap d'un

bolet prometedor: m'hi acoste esperançat, però és un mataparents. Pense en l'expressió "més blau que un mataparents", que tant agradava a Víctor Català, i segueix xino-xano, amb el meu desencís, amb l'orgull una mica damnat davant del fracàs micològic.

La cistellet roman buida i muda. Duc les botes banyades i estic una mica cansat. El paisatge ha canviat per complet, i els pins han deixat pas a una volta verda d'arbres de ribera. La humitat és intensa i, malgrat la pluja, no fa fred; l'aire és càlid i mòrbid. M'assec en una roca i alce els ulls: decididament avui no faré rovellons. La llum filtrada per les fulles espereoses és crepuscular i lànguida. M'adone que aquelles fulles són d'avellanar. Mire al meu voltant i descobrec que sóc al bell mig d'un avellanar: els arbres, aïllats els uns dels altres, fan un bosc

dens, atapeït, insòlit per a un ecosistema mediterrani. Em meravella el lloc on l'atzar m'ha conduït i em duu a la ment un bell fragment de les *rêveries* de Jean-Jacques Rousseau: "En aquell paratge vaig trobar la *Dentaria hetaphyllos*, el *Ciclamen*, el *Nidus avis*, el gran *Lacerpitium* i algunes altres plantes que em varen encantar i distraure una llarga estona. Però, dominat insensiblement per la forta impressió dels objectes, vaig oblidar la botànica i les plantes, i em vaig posar a somniar mentre pensava que em trobava en un refugi ignorat per tot l'univers, on els perseguidors no em descobririen. Un moviment d'orgull es va mesclar de seguida a aquest somnieig."

De sobte jo també m'he sentit en una mena de refugi, on els perseguidors no em descobririen. He oblidat la recerca boletaire i m'he posat a escriure aquestes notes. Un lenitiu literari en una vesprada poc fructífera.

"Pense en l'expressió 'més blau que un mataparents', que tant agradava a Víctor Català, i segueix xino-xano, amb el meu desencís, amb l'orgull una mica damnat davant del fracàs micològic"